

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 9-A DUPĂ RUSALII
(Umblarea pe mare - Potolirea furtunii)

**ADUCEREA MOAȘTELOR
SF. ÎNTĂI MC. ȘI ARHID. ȘTEFAN;
DREPTUL GAMALIEL;
BINECREDINCIOȘUL ÎMPĂRAT
IUSTINIAN**

Ucenicii sunt din nou aruncați în valuri, fiind prinși de o furtună la fel de mare ca și cea de dinainte. Ușor și treptat îi duce pe ucenici către lucruri mult mai înalte, chiar până la punctul de a-i face să îndure totul cu bărbăție. Dacă la furtuna de dinainte îl aveau pe Hristos cu ei în corabie, acum erau singuri. Chiar și dormind în corabie, era gata să-i ajute în necaz dar nu era mai era cu ei.

Acum îi duce într-o încercare mai înaltă pentru că acum nu mai era cu ei. S-a îndepărtat și permite să se ivească o furtună în mijlocul mării. Toate acestea erau ca să-i întărească și să nu privească către o speranță de scăpare pământească venită dintre cele pământești. Apoi îngăduie să fie învăluți de furtună întreaga noapte ca să le trezească pe deplin inimile lor împietrite. Astfel S-a ocupat Iisus de firea fricii lor, pe care apa cea învolburată și timpul o născuse. Îi trimite într-o situație în care ei să-L dorească mai mult și să-și țină mintea în permanență îndreaptă către El.

Văzându-L umblând pe mare, spune Evanghelia, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă și de frică au strigat. Acesta este felul în care Domnul se îngrijește de frica noastră, nu ezită să aducă lucruri mai grele, mai îngrozitoare decât cele de dinainte. Ucenicii nu erau înfricoșați numai din cauza furtunii, ci și din cauza distanței mari de țarm. Ia seama că nu a alungat întunericul de-ndată și nici nu a venit ca un fulger ca să-i salveze ca să-i întărească precum am spus, lăsându-i în mijlocul spaimei și învățându-i să fie răbdători ca să o îndure.

Astfel, îi învăța să nu caute imediat orice scăpare din necazurile ce-i apasă, ci să rabde toate încercările cu curaj. În orice caz, chiar atunci când păreau să fie scăpați,

SĂ NE ȚINEM MINEA ÎNDREPTATĂ MEREU SPRE DUMNEZEU

frica a fost din nou înmulțită în ei.

„Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!” (Mt. 14, 29-30) Marea l-a amețit, dar frica i-a fost adusă de către vânt. Marea era cea mai mare primejdie, iar vântul cea mai mică. Pentru că luptându-se cu marea, era neliniștit mai mult din cauza vântului. Așa este firea omului, să înfrângă cele mai mari necazuri și să se teamă de cele mai mici dintre ele.

„Iar cei din corabie l s-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumne-

zeu.” (Mt. 14, 33) Vedeți cum Domnul îi duce încetul cu încetul tot mai sus? Căci mergând pe mare, poruncindu-i și lui Petru să o facă și ținându-l în primejdie, credința lor a fost întărită și mai mult. Mai demult certase marea, dar acum nu o mai face, ci își arată marea putere sub un alt chip. Pentru aceasta, I se închină credincioșii și spun: Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu. A refuzat Iisus această mărturisire? Nu, din contră, ci a întărit ceea ce au spus ei și a vindecat pe cei ce se apropiau de El în continuare. ❖

*Sfântul Ioan Gură de Aur – Omilia 50
la Evanghelia după Matei*

Biserica, corabia mântuitoare în furtunile veacului

În Mănăstirea Hurezi, și anume în pridvorul bisericii bolniță, poate fi văzută următoarea scenă: Pe apa unui fluviu plutește o corabie cu vâsle. În spate, la cârmă, Iisus Hristos. În față, la proră, Sfinții Apostoli Petru și Pavel. Pe laturi, trăgând la lopeți, cuvioși părinți. Pe mal, capii ereticilor, cu niște cârlige lungi în mâini, străduindu-se să o agațe și să o abată din drum. În mijlocul corabiei, pe un podium, o masă. În jurul mesei, preoți și arhierii în odăjdii. Pe

masă, o cutie mică, în care poate fi ușor recunoscut un chivot în care se păstrează, de obicei, Sfânta Euharistie, adică Trupul și Sângele Domnului. Așadar, în aceeași navă, Hristos istoric și Hristos euharistic. Corabia este Biserica, adică Împărăția cerurilor în devenire, iar în mijlocul ei se află Liturghia, adică Împărăția cerurilor, statică și dinamică în același timp, oferind pregustarea celei finale, desăvârșite și veșnice. ❖

IPS Bartolomeu Anania

Schimbarea la față a omului lăuntric

„IATĂ CUM O SĂ FIȚI!”

Prăznuind Schimbarea la Față a Domnului, suntem datori să ne însușim însemnătatea ei și să dăm chip în noi înțelesului ei. Nu pentru Sine însuși a arătat Domnul, prin Schimbarea la Față, slava Dumnezeirii Sale în omenitate, ca Cel slăvit dinainte de veci. El a vrut să arate la ce slavă înalță El în Sine firea omenească, iar prin aceasta pe orice om: slava Schimbării Lui la Față este slava noastră în Domnul Iisus Hristos. El parcă ne-ar spune: „Iată cum o să fiți!”

Adevărat e cuvântul Domnului! Fără îndoială, așa sunt meniți să fie toți cei ce cred în numele Lui – însă așa ne vom arăta de-abia după cea de-a Doua Venire a lui Hristos, după învierea tuturor și după reorânduirea a toate; ne vom arăta când vom fi vrednici de aceasta.

Acum se pune întrebarea: cum să ne facem vrednici de asta?! Trebuie să ne schimbăm la față lăuntric în această viață, ca în cea viitoare să primim slava în care a arătat Domnul omenitatea Sa când S-a schimbat la față.

Iată spre ce trebuie, prin urmare, să se îndrepte toată grija noastră: să ne zidim după omul lăuntric (Rom. 7, 22), schimbându-ne la față în el din slavă în slavă de la Domnul Duhului (II Cor. 3, 18).

Sau, cum zice altundeva Apostolul Pavel: „Mă rog să vă întăriți în omul lăuntric prin Duhul lui Dumnezeu” (v. Efes. 3, 16).

Tocmai pe acest om lăuntric îl vom înălța din slavă în slavă.

**„Eu lumină am venit în lume”,
zice Domnul.**

Lumina aceasta este lumina adevărului adusă de El pe pământ, lumina cunoașterii dumnezeiești. S-a întunecat mintea noastră și s-a făcut beznă. Vine

Domnul și o luminează. Când în locul adevărului intră în minte minciuna, ea se întunecă, iar când adevărul se întoarce în ea, se luminează și intră în slava sa. Slava minții este cunoașterea adevărului

El (n.r. – omul lăuntric) se schimbă la față din omenesc în dumnezeiesc și, îmbrăcându-se în lumină din întunecat ce era, luminează în sine însuși și îi luminează și pe toți cei dimprejur. Acesta este singurul mijloc de înnoire prin duh a minții noastre (v. Efes. 4, 23).

A venit Domnul să refacă frumusețea noastră cea dintâi, și iată ce poruncește: fericiți cei săraci cu duhul, fericiți cei blânzi, fericiți făcătorii de pace, fericiți cei curați cu inima, fericiți cei răbdători.

„Lepădați, zice, patimile, care vă necinstesc și vă întunecă, și fericiți veți fi. Refaceți în voi înșivă curăția obiceiurilor, întru care era fericit strămoșul Adam și sunt fericiți locuitorii cerului”.

**Fiți sfinți, zice Domnul, precum
Eu sunt sfânt (I Petr. 1, 16)**

Și aici nu este nimic de prisos și exagerat, pentru că noi suntem după chipul Celui ce ne-a zidit. Chipul acesta a fost stricat prin cădere. El trebuie refăcut. Cum? La fel cum refac pictorii tablourile stricate.

Astfel, dezrădăcinând patimă după patimă și înrădăcinând virtute după virtute, ne vom întoarce la curăția dintâi; dezbrăcându-ne de omul cel vechi, ne vom îmbrăca în cel nou, care este zidit după chipul lui Dumnezeu, întru dreptate și întru cuvioșia adevărului (v. Efes. 4, 22, 24), ne vom îmbrăca în Hristos, umblând întru înnoirea vieții (v. Rom. 6, 4).

Lumina adevărului și curăția sfințeniei și a despătimirii sunt cele două laturi ale schimbării noastre la față lăuntrice. Nu o putem împlini singuri nici pe una, nici pe cealaltă. De aceea ni s-a făgăduit și ni se dă harul Dumnezeieștilor și Sfințelor Taine. Scânteia

lui este pusă prin Sfântul Botez. Focul lui este hrănit toată viața prin Sfânta Pocăință și Împărtășanie, iar de înteițit este înteițit prin împărtășirea de toate rânduielile rugătoare și sfințitoare ale Bisericii, fiind de trebuință credința și faptele cele bune. Atunci când scânteia, căzând într-o materie care se aprinde cu ușurință, este înteițită de către vânt, ea se preface grabnic în flacără. Și în noi, atunci când scânteia harului, pe care am primit-o la botez și este nutrită prin pocăință și Împărtășanie, este înteițită prin ostenele în cucernicie și în bine, ea luminează nu numai în lăuntru nostru, ci și în afară.

**„Foc, zice Domnul, am venit
să aprind pe pământ, și cât aș dori
să se aprindă cât mai curând!”**

Acest foc este focul harului Atot-sfântului Duh, Care S-a pogorât în chipul limbilor de foc și aprinde foc duhovnicesc în inimile celor ce Îl primesc. Voi știți că așa este. Și să aveți râvnă pentru păstrarea și înteițirea acestui foc. Când în om este acest foc, nici o osteneală nu este grea și totul se face lesne. El aduce pace, curăție și putere, și este același lucru ca aripile la pasări. Cu aripile sale, pasărea se înalță în văzduh, iar în noi focul haric ne smulge de la cele pământești la cele de Sus, și nu numai cu gândul, ci și cu lucrul ne înalță la desăvârșirea dumnezeiască.

Să ne însușim dogmele credinței și să hrănim cu ele mintea noastră; să dezrădăcinăm patimile și să înrădăcinăm dispozițiile cele bune, iar în primul rând să înteițim în noi harul prin mijloacele harice care sunt cuprinse în Biserică. Așa va vedea și așa se va schimba la față omul nostru lăuntric, tainic. Acesta va fi Ioan al nostru – haric, Iacov – drept, Petru – râvnitor în credință. Așa se împlinesc în noi legea și prorocii – Moisi și Ilie! ❖

*Sf. Teofan Zăvorâtul – extrase din
„Omilia la Schimbarea la față
a Domnului”*

În ajunul zilei de 25 iulie – zi în care este praznicul Adormirii Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu - , în biserica noastră am avut slujbă de priveghere de toată noaptea. Deja a intrat în obișnuința parohiei noastre, ca din când în când, cu binecuvântarea ierarhilor, să ne adunăm pentru o noapte de liniștire și rugăciune.

Un semn că ne dorim să fim împreună la rugăciune, că iubim să ne reculegem în cântări către Sfânta Treime, Maica Domnului și sfinți. Nu mai căutăm la ceas, nu mai sună telefonul și nici nu ne mai fuge gândul la grijile zilei. Poate doar oboseala sau neputința fizică ne dau târcoale. Dar liniștea nopții, frumusețea cântării psaltice, lumina candelelor și a lumânărilor aprinse dau frâu liber minții și inimii să pornească spre Dumnezeu. Ne regăsim pe noi în taina nopții și în rugăciunile murmurate alături de preoții noștri, ne contopim cu muzica bizantină, care mai vibrant ca niciodată ne copleșește și ne înalță în același timp.

Ne copleșește pentru că ne pune față în față cu noi înșine, ne dezvăluie păcatele și neputința noastră în fața armoniei lui Dumnezeu. Ne înalță, pentru că sentimentele și gândurile noastre sunt desprinse de zarva și goana lumii spre cele materiale, de griji mărunte, uneori preocupări meschine, și avem drum liber, nestingherit spre Dumnezeu.

PRIVEGHERE DE TOATĂ NOAPTEA

Într-o asemenea noapte realizăm ce înseamnă rugăciunea, în corabia Bisericii, ce înseamnă de fapt să simți și să fii creștin. Ce înseamnă cu adevărat să-L ai pe Dumnezeu în inima ta.

Iar începutul lunii august ne aduce un Post binecuvântat, cu multe praznice, dintre care Adormirea Maicii Domnului și Schimbarea la Față sunt cele mai de importante. Două săptămâni în care înălțăm mâinile mai ales spre Maica noastră, îi cântăm paraclise și ne gândim la schimbarea noastră lăuntrică, la primirea Duhului Sfânt și la desăvârșirea noastră, ca scop final al viețuirii pământești.

Și ne gândim și pregătim hramul nostru, Adormirea Maicii Domnului, când vom fi mai aproape unul de altul, mai buni, mai senini și mai fericiți. Mai buni, pentru că i-am lăsat mai mult loc în noi lui Dumnezeu, mai senini pentru că ne-am deschis față de ceilalți prin fapte milostive și generozitate, mai fericiți pentru că ne-am împlinit menirea de fii ai Bisericii și de membri ai unei mari familii: comunitatea parohială.

Vă îndemn deci, să nu lipsiți în acest Post de la toate slujbele bisericii și să aveți grijă cu osebire de ceea ce contează cel mai mult pentru fiecare dintre noi: sufletul nostru, ca dar de mare preț a lui Dumnezeu. ❖

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla

Este cea mai aleasă călugăriță sfântă pe care au odrăslit-o mănăstirile românești. S-a născut în satul Vânători-Neamț, în prima jumătate a secolului XVII. Tatăl ei, Ștefan Joldea, era armaș al cetății Neamțului. După moartea surorii sale Maghița (Marghiolița?),

Teodora a fost căsătorită cu un tânăr din Ismail. Dar, neavând copii, s-au dus amândoi la mănăstire. Fericita Teodora a îmbrăcat haina călugărească la Schitul Vărzărești-Râmnicu Sărat, iar soțul ei s-a călugărit la Schitul Poiana Mărului, cu numele de Elefterie. Risipindu-se schitul de către turci, Teodora s-a făcut pustnică în Munții Buzăului. Apoi, retrăgându-se în ținutul Neamț, a sihăstrit singură ca la 30 de ani într-o peșteră din Munții Sihlei, asemenea Cuvioasei Maria Egipteanca.

Pavel, duhovnicul ei, urma uneori la chilia ei cu Preacuratele Taine și cele de nevoie vieții pământești. În această îngerească nevoie atît de mult a sporit cuvioasa, încât făcea priveghere de toată noaptea cu mâinile înălțate la cer, până se revărsau zorile și se lumina la față cu lumină de sus, apoi se odihnea două ore și iar începea. Hrană primea

numai după două zile, puțini pesmeți cu ierburi de pădure, ferigă și măcriș, numit „Măcrișul Sfintei Teodora”. Iar apă aduna din ploi, într-o scobitură deasupra unei stânci, numită până azi „Fântâna Sfintei Teodora”. Și, adevărată minune, că apa din stâncă nu seca niciodată. Mai târziu, răposând Cuviosul Pavel, fericita Teodora a rămas numai în grija lui Dumnezeu.

Bineplăcând lui Dumnezeu, s-a mutat din viața aceasta în primele decenii ale secolului XVIII și a fost îngropată în peșteră.

În primele decenii ale secolului XIX, moaștele Cuvioasei Teodora de la Sihla au fost luate de familia boierilor Sturza, ctitori ai acestui schit, și duse la biserica zidită de ei în satul Miclăușeni-Iași. Iar în anul 1856 au fost date Mănăstirii Pecersca din Kiev, unde se află și astăzi, în schimbul mai multor rînduri de veșminte de fir.

Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea Cuvioasei Teodora de la Sihla pe 20 iunie 1992, stabilind ca zi de prăznuire data de 7 august. ❖

Sursa –Patericul românesc - Text prelucrat

In această chilie pustnicească s-a nevoit Sfânta Teodora aproape 30 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și biruind prin răbdare, rugăciune și smerenie toate cursele vrăjmașului. Căci, fiind întărită cu putere de sus, n-a mai coborât din munte, nici ajutor omenesc de la nimeni n-a mai primit. Numai singur fericitul

55 DE ANI DE LA MUTAREA SFÂNTULUI IOAN IACOB DE LA NEAMȚ LA CELE VEȘNICE

S-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, anume Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți. Ilie pe numele de botez, a fost crescut de bunica Maria, căci amândoi părinții mor. Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipceni-Hotin și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot. Dar el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!” După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea!” Din clipa aceea nu a mai avut odihnă în suflet. Intrând în obștea Mănăstirii Neamț este rânduit cu ascultare la infirmerie și la biblioteca mănăstirii. Era foarte tăcut, ascultător și smerit.

Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți. În toamna anului 1935 se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț. La 8 aprilie 1936 este tuns în înțelesul cin călugăresc, primind în călugărie numele de Ioan. Dorind viață pustnicească și arzând cu inima pentru Hristos și pentru Sfintele Locuri, unde S-a născut, a pătimit și a înviat Domnul, fericitul monah Ioan Iacob pleacă în Țara Sfântă.

Aici se va nevoi în Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli. Prima ascultare în obștea Sfântul Sava a fost cea de paraclisier. Avea și ascultarea de infirmier al mănăstirii și îngrijea cu dragoste atât pe călugări, cât și pe numeroșii arabi și beduini, bolnavi sau răniți în război, care erau aduși la infirmeria mănăstirii. Noaptea se nevoia cu multe rugăciuni de taină, cu metanii, lacrimi și

citiri din Sfânta Evanghelie și din scrierile Sfinților Părinți. Cunoscând bine limba greacă, traducea unele pagini alese patristice, Avea și darul scrierii de învățători și versuri duhovnicești. Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiuul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit.

În anul 1947 este hirotonit diacon apoi preot în biserica Sfântului Mormânt fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, aproape de locul unde S-a botezat Domnul nostru Iisus Hristos. Timp de 5 ani a dus această ascultare.

În luna noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiuul Hozeva, pe valea pâraului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiție, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc.

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-

a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani. După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestrucaturat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților, pentru nevoia și sfințenia vieții sale de pe pământ.

Biserica Ortodoxă Română l-a trecut în rândul sfinților, la data de 20-21 iunie, 1992, sub numele de „Sfântul Ioan Iacob de la Neamț”, fixându-i-se zi de prăznuire, 5 august, data mutării lui la cele veșnice. ❖

Sursa – doxologia.ro; text adaptat

VÂNTUL PUSTIIRII (Urgia cerească)

Iarăși lupte, iarăși sânge
Iarăși zgomot de război,
Iarăși lacrimi nesfârșite,
Iarăși valuri și nevoi!

Când a șters sărmana lume
Lacrima de pe obraz,
Au venit năpraznic iarăși
Alte valuri de necez.

Văduvele iar vor plânge
Cu bătrânii cei sărmani
Și copiii vor rămâne
Iar cu miile orfani.

Pustii-se-vor orașe
Și pe mulți îi vor robi,
Unde sunt cântări deșarte,
Gloanțele vor dântui.

Iar în locul răsfățării
Și al luxului nebun,
Va domni de-acuma groaza
Și cutremurul de tun.

Care azi, (de zburdăciune),
Umblă goi, nerușinați,
Vor ajunge ca să umble
De nevoie dezbrăcați.

Când sporește răutatea
Se scârbește Dumnezeu,
Pentru asta vin în lume
Și războaiele mereu!

(ultima poezie profetică a Sf. Ioan Iacob de la Neamț - 15 iulie 1960)

**ÎN ACEST POST,
ÎN FIECARE ZI DE LA ORA 18,00
SE VA CITI PARACLISUL
MAICII DOMNULUI;
PREOȚII VOR FI PREZENȚI
PENTRU SPOVEDIT
DE LUNI PÂNĂ SÂMBĂȚĂ.**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2 - 9 AUGUST 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 2 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 5 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie
Joi 6 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Schimbarea la Față a Domnului – Utrenia, Sfânta Liturghie (Dezlegare la pește)
Vineri 7 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 8 august	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 9 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI